

RYCHLÝ ÚNIK

TYLER

Londýn, Anglie

To ráno o něco později

Ukápne mi slza pokaždé, když na vaši matku pomyslím.“ Organizátorka charitativní akce se na mě usmála. „Byla tak krásná a měla styl. Je taková *tragédie*, že zemřela, když jste byl ještě teenager, víte?“

„Ano, to vím...“

„Zvládl jste tu bolest skutečně dobře a jsem vděčná, že se každý rok objevíte na večírku, který má uctít její památku.“

„Nápodobně.“ Přinutil jsem se k úsměvu. „Díky, že se mnou soucítíte.“

„V zahradě jsme ji vyobrazili na nové nástěnné malbě.“ Podala mi brožuru. „Vašemu bratrovi a sestře se to zřejmě líbí, takže se vsadím, že ona by si to zamilovala také.“

„Připadalo by jí to jako naprostý *nevkus*.“

„Cože?“ Úsměv jí na rtech chvíli ztuhnul. „Co jste to říkal, pane?“

„Říkal jsem, že ten autor měl vkus, určitě by si ji chtěla vzít, kdyby to šlo.“

„Óóó. No samozřejmě a my bychom jí pomohli, malbu přesunout, kamkoliv by chtěla.“

„Tím jsem si jistý.“ Potřásl jsem jí rukou a ustoupil od ní. „Jestli mě prosím omluvíte.“

Já už vážně dál nemůžu.

Tahle žena a zbytek těch lidí – dokonce mí mladší sourozenci – neměli tušení, jak moc máma ten život nenáviděla a jak za stěnami paláce trpěla.

Přešel jsem místnost a vrhal neupřímné úsměvy na ostatní hosty, co měli připnuté jasně modré placky s nápisem „Odpočivej v pokoji, princezno Joanno“.

„Omlouvám se, všichni.“ Na scénu náhle vystoupil můj otec. „Můžete mi prosím věnovat pozornost?“

Tlumený hovor a smích okamžitě ztichly.

„Jak všichni víte, v historii naší rodiny je dnešek velmi smutným dnem.“ Hlas se mu zlomil, sejně jako pokaždé, když předváděl tuhle únavnou šarádu. „Princezna Joanna bude navždy žít v mém srdci a naše děti, Tyler, Charlie a Priscilla, ponесou dál její bojovný odkaz.“

Co to sakra vůbec znamená?

„Tyler je o dvanáct let starší než dvojčata, jak všichni víte, a je *mnohem* odtažitější a rezervovanější než jeho sourozenci.“

Místností zazněl hlasitý smích, ale já jsem tam nějaký vtip postrádal.

„Každopádně není typ na veřejná prohlášení, a tak mě požádal, abych učinil jedno za něj.“

Odkašlal si a já si založil ruce na prsou.

„Příští měsíc mu bude třicet pět a poprvé po dlou-

hé době zve veřejnost na narozeninovou oslavu, která může přinést některá překvapení pro někoho, ohledně něhož je poslední dobou ostýchavý.“

Victoria Naussová, hezká tmavovlasá dánská princezna – která mě absolutně *vůbec* nezajímala – se rázem stala předmětem pozornosti přítomných.

Setkali jsme se pohledem a jí zrudly tváře, což jí vysloužilo vzrušený šepot a mumlání z davu. Navzdory jejímu strojenému pokusu vypadat skromně ji zajímalo jen to, jak se stát tou „nejkrásnější londýnskou princeznou všech dob“.

Ani za nic nedokázala vést jakoukoliv konverzaci, a když jsme se v opilosti jedné noci pokusili mít sex, prohlásila: „Když ti věnuju svůj největší dar, budeš mě ale hned potom muset požádat o ruku.“

Od té doby jsem se jí nedotkl, ani na ni nepromluvil.

„Joanna jistě věděla, že Tyler bude ten poslední, kdo se usadí, a moc by ji těšilo vidět ho takhle šťastně zamilovaného...“ Otec servíroval zbytek proslovu velmi pomalu a kalkulovaně, zatímco já si v duchu přehrával náš předchozí krátký hovor.

Nikdy neměl v úmyslu si se mnou promluvit „v soukromí“. Tohle bylo celé součástí jeho loutkového divadélka – mistrná lekce v tom, aby mně i všem ostatním ukázal, jak můj život ovládá. A že všechno, co jsme říkali nebo dělali na veřejnosti, bylo součástí hry pro naše publikum, jež nás napůl milovalo a napůl nenávidělo.

Když pokračoval ve svém vystoupení, v podstatě mi to potvrdilo, že jsem měl pravdu, když jsem mu nedal vědět o vyřizování svých soukromých záležitostí ve Státech a také mu nikdy neprozradil, že se až do posledního slova řídím radou své matky, kterou mi na konci dala.

„Tylere, především se drž strategie. Nikdy těm lidem neumožni vidět, jak se skutečně cítíš.“

Jakmile skončil, celá místnost se roztleskala a já se přidal. Poté jsem došel k Victorii, vzal ji za ruku a hrál ještě poslední dějství téhle komedie.

Tak by to „princezna Joanna“ chtěla...

O PÁR HODIN POZDĚJI jsem si podtrhával ve washingtonském průvodci Život v Seattlu a dělal si několik dalších poznámek.

Co je to koláč Twinkie?

Podle mého průzkumu bylo v Londýně i Seattlu stejně deštivé počasí a mlhavá rána a na obloze se někdy celé týdny v kuse vznášela stejná bezútěšnost.

Dopravní situace byla obdobně tragická, ale k úmyslu tam začít nový život mě přitáhly odlišnosti. Tedy ony a nakladatelství, které jsem soukromě zakoupil z toho, co mi zbylo z dědictví po matce.

Když jsem podtrhl místo zvané Pike Place Market, Dillon se postavil před můj stůl.

„Tvůj bratr a sestra právě upekli korunní sušenky, na kterých jsou podobizny,“ oznámil a ukázal mi ty nejškaredší sušenky, co jsem kdy viděl. „Podle nich jsi na řadě hned po otci.“

„Toho jsem si dobře vědom.“ Protočil jsem oči. „Děkuju.“

„Nemáš zač.“ Zakousl se do té, na které byla moje hlava. „Priscilla a Charlie jsou o tolik milejší než ty.“

„Taky mají mnohem vymytější mozek.“

Usmál se. Nesnášel mou rodinu stejně jako já a hodně mi s mými nadcházejícími plány pomohl.

„Dillone, řekni mi něco,“ vyzval jsem ho. „Kdy-

bych ti oznámil, že chci tento týden nepozorovaně odletět na pár nocí do Seattlu, jak bys mi mohl pomoci?“

„*Nemohl.*“

„Proč ne?“

„Protože je to riskantní a téměř nemožné,“ opáčil. „Musel bych najmout soukromý tryskáč, udělat hromady opatření a porušit veškerá pravidla pro členy personálu.“

„Nežádám tě jako člena personálu,“ řekl jsem. „Žádám tě jako svého jediného kamaráda.“

Povzdechl si a vrhl na mě soucitný pohled.

„Na jak dlouho myslíš, že se utrhnu?“ zeptal jsem se.

„Tak na jednu noc. Celý den, když budeme mít štěstí.“

„*Jenom?*“

„Potom možná ještě šest až dvanáct hodin k tomu,“ dodal. „Kdybys byl šeredný jako tvůj bratr, zařídil bych ti celý týden, protože by tě nikdo nechtěl.“

Bez výrazu jsem na něj civěl. „Tak pomůžeš mi, nebo ne?“

„Pomůžu, ale mám pár otázek.“

„Poslouchám.“

„Řekni mi jediný důvod, proč tohle nemůže několik měsíců počkat?“

„Chci to město skutečně zažít, než se tam trvale přestěhuju.“

„Dej mi *skutečný* důvod.“

„Chci oslavit narozeniny o pár týdnů dřív. Chci si to užít sám.“

„Dávám ti poslední šanci, abys *neurážel* mou inteligenci.“

„Chci někoho dostat do postele, abych to období sucha konečně odpískal.“

„*Děkuju.*“ Obrátil oči v sloup. „V tom případě žádné bary ani večírky s více než dvaceti osobami uvnitř

a povinná vyjížďka po městě, jelikož na to pak asi nějakou dobu nebudeš mít čas. Máš ještě nějaké další požadavky, kvůli kterým mě můžou vykopnout?“

„Chtěl bych tam mít auto. Rád bych řídil sám.“

„To v žádném případě.“

„Dillone, já umím řídit.“

„Tady v Londýně jistě,“ souhlasil. „Jenže ve Státech řídí na pravé straně silnice.“

„To nemůže být tak velký rozdíl.“

„Dobře...“ Poklepal si na bradu. „Zařídím pro tebe auto, ale budu sledovat každý tvůj krok, spolu s šesti členy ochranky, doktorem a jedním dalším členem personálu.“

„Čtyři členové ochranky, žádný doktor a žádný další personál.“

„*Tylere...*“

„Už mám těch blbostí tady plný zuby a mluvili jsme přece o tom, že to nebudu tolerovat ani tehdy, až zmizím.“ Ticho.

„Co sestra místo doktora?“ zeptal se.

„Dohodnuto.“

Vytáhl mobil a poklepal na obrazovku. „Vyberu si pár laskavostí od hotelů a nějakých podniků, ale aby to fungovalo, musíš se připravit odletět do třech dnů.“

„To zní perfektně.“

„Mimochodem tvůj otec pověděl tisku, že máš v kavárně pozdní rande s dánskou princeznou, do které jsi údajně zamilovaný,“ sdělil mi. „Tvoje sestra má v plánu tě tam vylákat a já ti nic z toho nemám říkat.“

No krucinál...

„Víš ty co?“ Zavřel jsem tu brožuru. „Co kdybychom naplánovali odlet do Seattlu o trochu dřív?“

„Definuj trochu dřív.“

„*Dnes večer.*“